

Klíč vklouzne do zámku a otočí se, lehce a plynule jako stříbrná rybka. Když jsem včera v noci ležela v posteli, pozorovala mihotavé stíny větví za oknem a přemýšlela o tomto okamžiku, měla jsem pocit, že to bude mnohem těžší. Představovala jsem si skřípající kov. Tíhu otevírajících se dveří. Po tom všem, čím jsem si prošla, než jsem se dostala až sem, by si to větší námahu zasloužilo. Ale je to snadné – dokonce cítím určité rozčarování. Skořápka rozmáčknutá v dlani a odhozená na zem.

Dveře se otevírají a přede mnou se rozbíhají naleštěná borovicová prkna podlahy vstupní haly. Z ornamentální vázy trčí zelené větvičky poseté lesklými, uměle vypadajícími bobulkami. V odrazu zrcadla vidím řadu zarámovaných fotografií lemujících protější stěnu. Vstupuju dovnitř a tiše za sebou zavírám dveře. Rychle procházím halou otočená zády ke stěně. Nebudu si je prohlížet. Ještě ne. Ale brzy.

Kuchyně ve venkovském stylu s bledě zelenými doplňky, umně ověšená párnami a svazky sušených bylinek, vypadá v tomhle městském bytě ve třetím poschodí poněkud nepatříčně. Na dubovém stole leží vytržený list papíru hustě popsaný inkoustovým perem. Stojí na něm: Vítejte! Instrukce ke všem spotřebičům najdete v zelené složce v kuchyni. Chléb, mléko atd. jsou v led-

niče – poslužte si. Pokud budete cokoliv potřebovat, zavolejte. Užijte si pobyt a buďte u nás jako doma! Caroline. *Dlouho hledím na její jméno. Ten sebejistý tah písmene C, inkoustová kaňka táhnoucí se od tečky nad i přes celý papír. Opatrně se polštářkem palce dotýkám kaňky, jako by se mi mohla otisknout na kůži, i když je jasné, že už je dávno suchá.*

Nakonec se zvednu a jdu si udělat kávu. Zařídím se tak, jak mi navrhl Caroline. Jako doma. Sednu si ke stolu, piju kávu a představuju si další místnosti, které čekají, až je prozkoumám. Tajemství, která se v nich možná ukrývají, zachumlaná do jejich věcí a čekající, až je odhalím. Vzpomínám si na lišku, kterou jsem dnes ráno míjela cestou autem. Soustředěně se věnovala nějaké neidentifikovatelné zdechlině a její packy se leskly čerstvou krví, jak se snažila získat to, po čem toužila. A tohle bude stejné. Špinavé a nepříjemné. Takhle to zkrátka být musí. Já to tak chci. Je to jediný způsob, jak se tomu všemu dostat pod kůži.

NA DOVOLENÉ

Caroline, květen 2015

Když zahneme do ulice, jako první mě napadne, že všechny domy v ní vypadají stejně. Upravené nabílené kvádríky s malými hranatými okénky a mírně svažitými střechami. Téměř na všech parapetech leží truhlíky jednotně osázené bílými a purpurovými maceškami, jako by podléhaly nějakému předepsanému způsobu oblékání. Bude tu tak třicet domů, které vypadají, že právě sjely z montážní linky.

„Vítej na předměstí,“ říká Francis a šklebí se do slunce, jehož paprsky protínají čelní sklo našeho auta. Jedeme dál ulicí. „Doufám, že jsi spokojená.“ Jeho hlas zní záměrně nevrle, skoro posměšně.

„Není to tak zlé.“ Odpovídám automaticky, dříve než si vůbec stačím rozmyslet, jestli to tak doopravdy myslím. Tohle se nám poslední dobou stává poměrně často. Taková rychlá konverzační přestřelka. Bum, bum, tam a zpět. Soupeřivé, ale nikoliv výhrůžné. Jako dvě děti pošťuchující se na hřišti. Francis na mne pohlédne koutkem oka a ušklíbne se.

Dívám se z okna, a jak pomalu projíždíme úzkou ulicí, znovu přemýšlím o těch domech. Když se zadívám pozorněji, všimnu si drobných doteků individuality, kterou se jim majitelé pokusili nenápadně vtisknout. Křiklavě natřená vrata garáže tady

a elegantní zlaté číslo domu tamhle. Jeden z domů, číslo 14, je o něco méně úhledný než ostatní. Jeho zdi jsou trošku špinavé, trávník delší a dlouho nesekaný, prorostlý plevelem.

„Tihle se na to nějak vykašlali,“ říkám a ukazuji na dům. „Sousedská hlídka si na ně došlápne,“ pousměje se Francis. Myslím, že mě vlastně moc neposlouchá.

„Dvacet jedna, že?“ ptá se a rovnou zatáčí na příjezdovou cestu. Prohlížím si dům a hledám na něm něco specifického, ale nic nenacházím. Trávník je pečlivě upravený a okna zdobí bílé závěsy bez vzoru. Světla uvnitř jsou zhasnutá a ve spodních oknech osvětlených reflektory našeho auta na chvíli zahlédnu odraz vozu i našich dvou tmavých siluet sedících vedle sebe. Z nějakého důvodu ve mně ten obrázek vyvolá mírné znepokojení – jemný, iracionální impuls, který zmizí tak rychle, jak se dostavil.

„Vypadá to dobře,“ říkám, odepínám si bezpečnostní pás a otevírám dveře. Venku je chladněji, než jsem si představovala. Vítr mi prohrábne vlasy vzadu na krku. Francis se škrábe ze sedadla řidiče a s přehnaným výrazem utrpení si protahuje ztuhlé nohy. Cesta z Leedsu nám zabrala něco přes čtyři hodiny – nic hrozného, ale přesto dost na to, aby se člověk cítil poněkud otupělý z toho, jak byl příliš dlouho zavřený a bez pohybu. Kdysi bychom se bývali v řízení střídali, ale nedlouho poté, co jsem se mu přestala nabízet, se on přestal ptát.

„Hm, zatím jo. Ještě pár hodin a mohli jsme být v Paříži,“ zabrblá Francis a ušklíbne se na mě. „Romantická procházka po Champs-Élysées, příjemný šálek café au lait a croissant by mi zrovna bodly.“

„Já vím,“ připouštím, „ale připadalo mi to příliš komplikované a trošku moc daleko na to, že jsme nechali Eddieho doma. A vůbec. Zkus to tentokrát brát jako zkoušku. Uvidíme, jak to půjde. Třeba příští rok...“

Tohle už známe. Od začátku byly Francisovy plány na tenhle dovolenkový týden daleko ambicióznější než ty moje.